

Arrest

nr. 52 917 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk is, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 7 mei 2006 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 mei 2006.

Op 23 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 juli 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster stelt hiertegen beroep in bij de Raad van State, die bij arrest nr. 203.662 van 5 mei 2010 dit beroep verwerpt.

Op 8 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 januari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 januari 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten op 06.07.2006 met de beslissing 'weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor Staatlozen en Vluchtelingen. Dit werd de betrokkene ter kennis gebracht op 07.07.2006. Hiertegen werd een procedure gestart bij de Raad van State op 24.08.2006. Deze procedure werd op 08.06.2010 afgesloten.

De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).

Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek niet vergezeld ging van een identiteitsdocument.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt:

(...)

De enige motivering is dat geen identiteitsdocument gevoegd was bij de aanvraag. Nochtans was dit in casu niet nodig. Mijn verzoeker heeft op 8 mei 2006 asiel aangevraagd. Op 5 juli 2006 kreeg hij van het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat zijn asielaanvraag geen verband hield met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Deze beslissing werd hem betekend per schrijven dd. 06.07.2006, doch met poststempel 07.07.2006. Daartegen tekende hij beroep tot schorsing en annulatie in bij de Raad van State. Dit werd beëindigd bij arrest van de Raad van State op 08.06.2010. Dit betekent dat op 22.01.2009, datum van de aanvraag tot regularisatie, mijn verzoeker nog in asielprocedure was, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De criteria van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moeten bekeken worden op de datum van de aanvraag, zijnde 22.01.2009 en niet op het ogenblik van de genomen beslissing.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat een “vrijstelling voorzien in artikel 9bis § 1 van de Wet van 15.12.1980 kon gevraagd worden. Dergelijke vrijstelling is niet voorzien in de Wet. Er is enkel voorzien dat verzoeker aantoont dat het hem onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Ook op dat vlak is de bestreden beslissing foutief, minstens onjuist gemotiveerd.”

3.2. Inzake de formele motiveringsplicht laat verwerende partij gelden dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en dat verzoeker de afweging kan maken of het nuttig is om een beroep in te stellen zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verwerende partij stelt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de gemachtigde zich niet kan beperken tot de situatie op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De gemachtigde dient bij het nemen van de beslissing alle elementen tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing in rekening te brengen. Het loutere feit dat verzoeker meent op het ogenblik van het indienen van de aanvraag een asielprocedure te hebben die niet definitief werd afgewezen of waarin er een toelaatbaar cassatieberoep werd ingediend, brengt niet mee dat de voorwaarde van het identiteitsdocument niet vervuld zou moeten zijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad. Verwerende partij wijst er tevens op dat verzoeker slechts een schorsings- en annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State en geen cassatieberoep zoals vermeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen. Er werd terecht beslist dat verzoeker niet meer voldeed aan de voorwaarde voor vrijstelling conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker kritiek uit op de motivering in de beslissing dat de advocaat zich beroept op de vrijstelling en aanvoert dat dergelijke vrijstelling niet is voorzien, repliceert verwerende partij dat artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet duidelijk stelt dat de voorwaarde dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument, doch deze voorwaarde niet van toepassing is op de eronder beschreven situaties.

3.3. In de repliekmemoirie stelt verzoeker dat het in de nota geciteerde arrest van de Raad betrekking heeft op het tijdstip van het beoordelen van de buitengewone omstandigheden en niet op het tijdstip van het beoordelen van de aanwezigheid van de identiteitsdocumenten.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat hij geen identiteitsdocument diende voor te leggen omdat zijn asielaanvraag nog hangende was en artikel 9bis voorschrijft dat in dat geval het voorleggen van een identiteitsdocument niet vereist is.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar verklaard cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

De Raad wijst erop dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een schorsings- en annulatieberoep heeft ingesteld bij de Raad van State en dat zijn beroep geen toelaatbaar cassatieberoep betrof zoals vermeld in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook artikel 9bis, § 1 zoals dit gold op het moment waarop verzoeker zijn aanvraag indiende, vermeldt een cassatieberoep. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoekers asielaanvraag is afgesloten en dat hij daarom niet vrijgesteld was van de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen.

De motieven van de bestreden beslissing steunen bijgevolg op de stukken van het administratief dossier: de commissaris-generaal nam de eindbeslissing inzake verzoekers asielaanvraag op 5 juli 2006, waardoor de asielaanvraag van verzoeker definitief was afgesloten en het beroep van verzoeker dat hangende was bij de Raad van State, betrof geen (toelaatbaar) cassatieberoep. Verzoeker kon zich dus bij zijn aanvraag van 22 januari 2009 niet steunen op de uitzonderingsregel voorzien in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet dat hij geen identiteitsdocument moest voorleggen. Verzoeker diende dus of een identiteitsdocument voor te leggen of de onmogelijkheid aan te tonen om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoekers aanvraag bevat geen uiteenzetting waarom het voor hem onmogelijk zou zijn om de vereiste documenten te verwerven in België. Ook in dit opzicht steunt het motief op de stukken van het dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen vrijstelling voorzien is in de wet, verduidelijkt hij niet wat hij bedoelt en dient alleszins te worden gewezen op het feit dat in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat verzoeker *“zich niet meer (kan) beroepen op de documentaire vrijstelling zoals bedoeld in artikel 9bis § 1”*. Verzoeker toont niet aan dat dit motief strijdig zou zijn met de stukken van het dossier, dat dit niet correct zou zijn of dat het kennelijk onredelijk is.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar verzoeker de mening toegedaan zou zijn dat zijn asielpprocedure pas werd afgesloten op 5 mei 2010, datum van het arrest van de Raad van State inzake de gewone schorsings- en annulatieprocedure, het niet kennelijk onredelijk is om te verwachten dat verzoeker, eens hij ervan op de hoogte was dat zijn asielpprocedure was afgesloten en wetende dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf hangende was, zijn aanvraag zou actualiseren, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET